

ДЖАНИ РОДАРИ ПРИНЦ-МЕЛБА

Превод от италиански: Александра Каназирска, 1978

chitanka.info

Синьор Молтени, който живееше на виа Тадини, номер 18, апартамент 12, беше твърде загрижен. Той си бе купил на изплащане великолепен хладилник от фирмата „Двоен полюс“, но за съжаление вече два месеца не можеше да си плати поредната вноска. Днес му бяха позвънили от кантората и му бяха заявили: „Или ще погасявате задължението си, или ще вземем обратно хладилника“. А синьор Молтени още от средата на месеца бе останал без пукната лира. Какво да стори?

Тази сутрин той дълго гледа хладилника си, после грижовно го погали по гладката повърхност и тъжно му каза, сякаш говореше на живо същество:

— Скъпи мой, страхувам се, че ще трябва скоро да се разделим.

Хладилникът запази ледено мълчание. Но синьор Молтени всичко разбра:

— Зная, зная, твоята работа е да произвеждаш студ, а не да печаташ банкноти.

Същата сутрин, когато синьора Сандрели (тя живееше на шестия етаж, а синьор Молтени — на четвъртия) отвори хладилника си, марка „Пингвин“, стандартен, без колелца, видя, че вътре е пълно-препълнено с мънички човечета. Едно от тях бе седнало върху яйце. Всички бяха в сребристи скафандри, на главите с прозрачни червеникави шлемове, през които се виждаха бледовиолетовите им коси и жълтеникавите като мазен каймак личица. Те внимателно гледаха синьора Сандрели със своите зелени очички и не помръдваха. Само човечето, което се бе разположило върху кокошето яйце, ѝ махна приятелски с ръка.

— О, господи! Това са марсиани! — възкликна синьора Сандрели. — Никога не бих помислила, че са такива дребнички. Ей, вие, каква работа имате в моя хладилник? А ти слизай от яйцето, докато не си го строшил.

Но човечето не ѝ се подчини, а само махна с ръка. Обаче синьора Сандрели бе решителна личност — тя хвана с два пръста човечето и го сложи върху кутия сардина.

— Запомни веднъж и завинаги, че, марсианец или не, но тук командувам аз.

— Затворете вратата на хладилника, че ще нахлуе топъл въздух — рязко ѝ отвърна човечето.

— Какво, какво?

— Ние долетяхме от планета, където всичко е покрито с лед, и не сме свикнали с вашата температура. Затова затворете вратата, както ви заповядахме.

— Бих искал да го видя тоя, дето ще се осмели да ми заповядва!
— възкликна извън себе си от гняв синьора Сандрели. — Като начало ми обяснете, любезни мой, как попаднахте в дома ми.

— През кухненския прозорец. Вие го оставяте нощем отворен заради светилния газ.

— Както виждам, добре сте осведомени.

— Отлично. Ние вече месеци изучаваме вашия език и вашите привички, преди да долетим и да кацнем. Затворете, моля, вратата.

— И избрахте да кацнете точно в моя хладилник?

— Това не ви засяга. Във всеки случай знайте, че ние заехме всички хладилници в тази сграда. Затворете най-сетне вратата и ни оставете на мира!

— И не мисля дори. Впрочем не, ще я затворя, но ще изключа електричеството. Да видим тогава каква песен ще ми запеете.

Един от пришълците насочи пръстчето си към стола (поне така се стори на синьора Сандрели) и рече:

— Хубавичко гледайте какво ще стане с него.

Внезапно столът се запали, но без дим, и за миг се превърна в купчинка пепел.

— Ако изключите електричеството, ние ще изгорим жилището ви.

Синьора Сандрели яростно хлопна вратата и хукна да позвъни на портиерката:

— Синьора Алфа, представете си...

— Какво се е случило, синьора Сандрели? Термосифонът ли не работи?

— Какъв ти термосифон!

И тя й разказа какво се бе случило. Портиерката, естествено, позвъни на всички обитатели. След няколко минути само във всички апартаменти от първия до шестия етаж се отваряха и с трясък се хлопваха вратите на хладилниците. Като едни от живеещите там крещяха от уплаха, други от удивление, трети от възторг.

Синьор Молтени, разбира се, също дотича до своя „Двоен полюс“. В хладилника сред множеството пришълци в сребристи скафандри седеше човече едва-едва по-високо от останалите и в златист скафандър.

— Вие ли сте началникът тук? — интересува се синьор Молтени и дръпна четиригодишната си дъщеричка, която вече протягаше ръчичка към тия прекрасни кукли.

— Аз съм Принц-Мелба — отвърна човечето в златист скафандър. — Естествено, на моя роден език се наричам иначе. Но за вас ще бъда Принц-Мелба. И отсега се обръщайте към мене с „Ваше Височество“.

— Разбира се, Ваше Височество, разбира се. Не бихте ли ми казали, Ваше Височество, колко смятате да останете тук?

— Всичко зависи от времето — отвърна Принц-Мелба. — За да поправим кораба, ни е нужен пресен сняг. Щом завали, ще продължим полета си. Ние се насочихме към Северния полюс, но по пътя над морето ни застигна поток от топъл въздух.

— Значи имате намерение да се заселите на нашата Земя?

— Да, на Северния полюс. Той и тъй е необитаем. Нашата планета е заплашена от сблъскване с огнена комета, която може да разтопи цялата ледена повърхност. Затова бяхме принудени да открием друга подходяща планета. След дълги търсения се спряхме на Северния ви полюс. Аз оглавявам авангардния отряд. Щом достигнем полюса, ще известя останалите жители на нашата планета и те веднага ще тръгнат на път.

— Позволете да попитам колко сте на брой?

— Около половин милиард. Полюсът ни е съвсем достатъчен. Ние нямахме намерение да посвещаваме кой да е земен жител в плановете си, но така се случи. А сега затворете вратата, че от топлия въздух ме заболя глава.

Синьор Молтени не възрази. Той внимателно затвори вратата на хладилника и се втурна към прозореца. Защо? За да погледне към небето. А то беше чисто и синьо, без нито едно облаче. Както почти винаги през февруари. Синьор Молтени радостно потри ръце.

— В кухнята ни се намъкнаха завоеватели, а ти се радваш — упрекна го жена му.

— Ти нищо не разбираш! — възкликна синьор Молтени. — Ако знаеш само каква сполука е това за нас!

Но синьора Молтени така и не разбра в какво се състоеше сполуката, защото в този миг се позвъни. На вратата се изправи представител на фирмата „Двоен полюс“.

— Добър ден, синьор Молтени. Дойдох да разрешим въпроса, какво ще стане с хладилника. Или ще платите поредната вноска, или се простете завинаги с „Двойния полюс“.

— За съжаление в момента нямам пари.

— В такъв случай...

— Да, в такъв случай вие сте принуден и тъй нататък. Само не зная как ще погледне на това негово височество.

— Какво ти височество? Що за глупава шега?

— Синьор, моля ви да минем в кухнята. Нека поговорим мирно и спокойно.

— Радвам се да чуя това. Като начало...

— Началото вече го има, но крайт какъв ще бъде? Ето къде е въпросът.

Синьор Молтени отвори хладилника.

— Хиляди извинения, Ваше Височество, но този синьор...

— Аз чух всичко. Ние имаме наша система за слухови наблюдения, драги Молтени. Както и да е, този хладилник ми принадлежи и аз няма никому да позволя да го докосне.

— Що за глупави шеги, синьор Молтени! — възкликна представителят. — Какви са тия джуджета? Слушайте, уважаеми, не зная до какви трикове сте прибегнали, за да не изплатите вноските си, но няма да успеете да измамите нашата фирма. И по-хитри от вас са се опитвали, но нищо не е излизало. Фирмата „Двоен полюс“ има пълното право да си вземе обратно хладилника и на това няма да попречат и десет ваши глупачета.

При думата „глупачета“ чуждоземните дружно се възмутиха. Но резкият глас на негово височество заглуши протестните им викове.

— Господин чиновнико, за наказание на дръзките ви думи ние ви отправяме под масата. Тикнете пръсти в устата си и останете там мълчаливо до нова моя заповед!

И чиновникът от световноизвестната фирма „Двоен полюс“ послушно си засмука палеца и пропъльзя под масата. Семейство

Молтени шумно изръкопляска.

— Как успяхте, Ваше Височество?

— Твърде просто. Ние изучихме вашия мозък и знаем как да ви накараме да се подчинявате. А сега, моля, затворете вратата. Довиждане.

Синьора Молтени вече не се нуждаеше от обяснения. Тя погледна синьото небе и потри ръце.

Почти целият февруари времето беше отлично и над Милано като през пролет ярко грееше слънце.

Междувременно вестниците съобщаваха все нови и нови сведения за втурването на чуждоземците. Читателите жадно поглъщаха статиите на кореспондентите от виа Тадини. В тях се разказваше за „шушулките“ (така журналистите фамилиарно бяха прекръстили пришълците) и за разговорите им с учените, които бяха долетели в Милано от всички краища на Земята. Но читателите се интересуваха най-вече от дребните подробности: например какво закусва Принц-Мелба (разбра се, че ядъл озахарени късчета лед). Жените старателно записваха тайната за приготвяне на сладолед по рецептата, която дребничките същества споделиха със синьора Сандрели. И всички миланци застанаха на страната на синьор Молтени, против когото фирмата „Двоен полюс“ бе възбудила съдебно дело. Пред номер 18 на виа Тадини денонощно се тълпеше народ в очакване на последните новини:

— Принц-Мелба получил 40 предложения за брак.

— Дъщерята на портиерката се влюбила в него.

— „Шушулките“ от втория етаж се оцапали със сметана.

Когато Принц-Мелба се съгласи да се появи в телевизията и телевизионните зрители от цял свят можаха да го видят, писмата с брачни предложения от 40 станаха десетки хиляди. Само че Принц-Мелба заяви, че вече е сгоден за девойката Мини Муни, което означавало „Цъфтящ ледник“.

Но ето че едни ден небето се покри със сиви облаци и метеорологичната служба съобщи, че се очаква снеговалеж. Пришълците измъкнаха изпод листата на салатата своите кораби и започнаха да се готвят за отлитане. Синьор Молтени пак се загрижи. Работите в съда не отиваха на добро. Пред него отново се изправяше

неумолимата дилема: да погаси задължението си или да се раздели с хладилника.

И една прекрасна сутрин, когато отвори прозореца, Молтени видя улицата и къщите в сняг.

„Всичко е свършено — помисли той. — Остава ми само да предупредя негово височество.“

Но принцът вече знаеше всичко.

— Видях, видях — рече той. — Ние имаме наша система за визуални наблюдения, която ни позволява да виждаме и през затворената врата на хладилника. Вече събрахме на балкона пресен сняг и пригответе корабите.

— Тогава сбогом — тъжно прошепна синьор Молтени. А вътрешно си рече „Прощавай, мой хладилник“.

— Не, не! — с усмивка възрази Принц-Мелба, сякаш му прочете мислите. — Няма да се наложи да се разделяте с любимия си хладилник. Прочетете това.

„Това“ беше листче хартия, върху което с едри букви Принц-Мелба бе написал грижливо: „Смятам за голяма сполука, че така гостоприемно ме приюти хладилник от фирмата «Двоен полюс». Без да се страхувам от чиито и да било опровержения, с чувство на пълна отговорност заявявам, че това са най-добрите хладилници в цялата Слънчева система. Принц-Мелба.“

— Виждате, нали — рече негово височество, — сега фирмата „Двоен полюс“ ще ви опрости не само миналите, но и бъдещите задължения. Смятайте, че хладилникът е ваш и че за него няма да платите и една лира дори.

Така и стана. И сега, когато синьор Молтени иска да утеши някой приятел, задлъжнял с порядъчна сума към някоя фирма, той неизменно му казва: „Не се надявай на бога, а на пришълците!“

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 52/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.